

pàgina verda

«Informe global, any 2000»

«Els recursos per habitant disminuiran en un 50% en els propers vint anys; les reserves d'aigua, en un 35%; les reserves de fusta, en un 47%. A més a més, entre el 15% i el 20% de les espècies animals i vegetals hauran desaparegut d'aquí a l'any 2000. Entre 1975 i l'any 2000 els preus alimentaris augmentaran en un 95%, i els preus dels productes energètics, en un 15%».

Aquestes són unes quantes de les conclusions de l'«Informe global, any 2000», informe oficial que el govern nord-americà va fer públic segons les recerques que en aquest tema han dut a terme onze agències governamentals.

Procurant no caure en sensacionalismes, hom pot dir que el panorama que dibuixa aquest informe no és altra cosa que un futur trist i fosc; lamentablement el pessimisme davant aquestes conclusions és la postura més realista, i sobretot tenint en compte que aquesta vegada sembla que la qüestió no té escapatòria possible a nivells particulars o individuals: el futur pronosticat per l'informe fa referència a tot el planeta; lògicament, la solució —si és que encara queda temps per a trobar-ne una— s'ha de prendre a escala planetària.

L'informe no és fatalista d'una manera absoluta, doncs «si les tendències actuals segueixen llur camí, el món a l'any 2000 estarà molt més poblat, més contaminat, serà menys estable ecològicament i més vulnerable a les explosions que el món d'avui dia».

La condició per a arribar a aquest panorama de misèria és tan clara com ambigua: «si les tendències actuals segueixen llur camí...».

Al marge dels conflictes d'interessos de les diferents ideologies, no resulta gaire difícil intentar de fer l'esboç de quines són les «tendències actuals».

Avui dia el progrés científic i tecnològic ha esdevingut quelcom sumament complex, perquè llur comprensió pugui estar a l'abast de tothom, la ciència i la tecnologia han esdevingut un món on només hi ha lloc pels científics, els «especialistes». A la resta de persones només ens queda la possibilitat de jutjar aquest progrés pels seus resultats i conseqüències. I quins són els resultats?: Per tot el que va de centúria, hom pot fer la consideració que l'home en els països «desenvolupats», ha passat d'una situació en la que el treball anava encaminat cap a satisfer les seves necessitats bàsiques, a una altra situació on el treball s'ha dirigit cap a l'obtenció acumulativa de guanys, acompanyada d'una necessitat neuròtica de consum dels productes que el propi sistema ha anat posant a llur disposició, quedant, l'individu, atrapat en el joc que el mateix sistema ha generat: estimulació de necessitats artificioses - estimulació del consum que ha de satisfer aquestes necessitats. Tot això, allunyant-se cada vegada més de les necessitats reals, fins al punt d'arribar a no reconèixer-les.

Així hem perdut el sentit de la convivència, el sentit de la sexualitat, el sentit de l'alimentació, etc... Totes aquestes necessitats han quedat reduïdes a simples ombres de la seva primera funció; en el cas de l'alimentació, per exemple, l'individu no consumeix allò que realment el nodreix, sinó allò que resulta rendable d'èser consumit; igualment el gust pels aliments s'ha transformat des d'una qüestió de paladar a una qüestió de rendabilitat, etc., etc...

Tot això acompanyat per una neurosi de competitivitat i d'acumulació de riquesa, damunt la base de la depauperació i explotació dels països «menys desenvolupats» i de les classes socials més oprimides.

Tots aquests resultats són el malaurat producte d'una determinada forma de distribució del poder polític, econòmic, i del món del treball.

Aquesta és l'estructura damunt la qual hom ha desenrotllat les «tendències actuals».

Per a canviar aquestes tendències cal dur a terme, primerament, una remodelació d'aquesta estructura que les possibilita, perquè si no es fa així, totes les crides que hom fa, en el sentit que «cal apretar-se el cinturó», estalviar energia, etc., etc..., no són més que una trista demagògia llençada al buit, a la que ningú fa cas.

La situació és sumament greu com per a continuar jugant a frases panfletàries i a polèmiques ideològiques entre els partits polítics.

Si la vida al planeta s'està esgotant, s'esgota tot; i en aquesta situació qui no treballa per a aturar aquest procés (en la mesura que li sigui possible), està treballant en accelerar-lo.

Cal recuperar el reconeixement de les nostres necessitats reals, que són tant biològiques com culturals (les culturals, és ben cert, no són primàries com les biològiques, tanmateix per a nosaltres —espècie humana— són tan necessàries les unes com les altres), i sotmetre qualsevol mètode de producció a la satisfacció d'aquestes necessitats, sota un rigorós control de la incidència de la producció en l'equilibri ecològic.

Sens dubte que per a nosaltres, els ciutadans de Sant Feliu, aquesta situació no la sentim desesperada en la mateixa mesura que ho fa l'«Informe global, any 2000», això és degut que en una població pels volts dels 15.000 habitants, on la relació directa amb la naturalesa: mar, muntanya, etc..., és més o menys freqüent, i on la convivència no ha assolit encara els nivells de paroxisme i contradicció d'una gran ciutat, les contradiccions del sistema no han arribat a presentar-se'ns amb tota llur cruïda i violència. Tanmateix qui tingui un mínim nivell de consciència de la situació ecològica del nostre planeta, comprendrà ràpidament que la degradació del nostre entorn natural, per mitjà de les urbanitzacions, clubs nàutics, motors de combustió, desforestacions, plantacions d'espècies incompatibles, productes químics per a adobar la terra, caça i pesca indiscriminades, indústries contaminants, etc..., realitzats a escala local, és la petita contribució a la degradació i al cataclisme general que se'ns empassarà gradual o sobtadament a tots.

XAICA

